

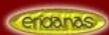
Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

Christopher Rowley

ŽVAIGŽDŽIŲ KŪJIS

Knjgute.lt

Christopher Rowley
ŽVAIGŽDŽIŲ KŪJIS

Mokslinis fantastinis romanas

Christopher Rowley

**Superbestselerių "Kovinė Forma" bei
"Kautynių Meistras" autorius**

Galaktikoje stojo sunkūs laikai. Žmoniją kontroliuoja loovonai. Paėmę žmonių DNR, loovonai kuria klaikius mutantus savo specifinėm reikmėm tenkinti. Džonas Jehardas, buvęs loovonų vergas, išsiveržia laisvėn, kad sužinotų stulbinančių dalykų apie žmones, loovonus bei už jų slypinčią Kosminę Paslaptį...

Iš anglų kalbos vertė VIDAS MORKŪNAS

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

288 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Christopher Rowley - STARHAMMER

New York, Balantine books, 1990

Copyright © by Cristopher Rowley, 1986

Cover art copyright © by Stephen Youll, 1996

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2003

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

1

Senoji planeta merdėjo. Milijonus metų ji klajojo Visatos dykromis, kol pakliuvo baltai žydro tirono valion. Jis išplėšė ją iš beribių kosmoso gelmių, nudegino negailestinga ugnimi ir privertė nykiai suktis tolima ištįsusia orbita. Planeta merdėjo, ir jos agonija buvo tikra kančia. Virš apnuogintos bazaltinės senovinių vandenynų lomos vėjas vaikė sausas dulkes, o jo kauksmas priminė nenu-maldomą sielvarto aimaną. Šakoti žaibai traškėdami aižė avietinį dangų.

Iš dulkių debesies išnėrė didžiulė mašina, tikra pusantrios mylios ilgio mechaninė pabaisa. Nuo jos svorio trupėjo uolos, virsdamos smulkia ak-mens skalda.

Mašinai ant kupros kėpsojo dešimties metrų aukščio griozdas, besipurtantis nuo plieninio mastodonto trūkčiojimų ir svyravimų. Iš užnugario atsklido gailus sargybinių mašinų, apgaubtų dulkių debesies, klaksonų spiegimas. Gigantas sustojo ir ėmėsi rėsti degalinę.

Toli nuo čia, už trijų šimtų kilometrų į šiaurę-
čius, pradėjo smulkiai drebėti vandenyno dug-
nas. Vibravimas vis stiprėjo ir stiprėjo, kol staiga
visa ką užliejo nirši galingo tvykstelėjimo šviesa.
Bazalte įdubo keturių kilometrų gylio taisyklingų
apybrėžų kubas. Vėstančios jo sienos blausiai
švytėjo, dugne tumalais vijosi įkaitę garai.

Didžiosios mašinos baterijos godžiai siurbė
energiją. Keletą sekundžių milžinė stūksojo neju-
dėdama, tik ant kupros vis sutreškėdavo smagios
žydros kibirkštys, o paskui slogią dulkėtą tamsą
perskrodė akinantys joniniai spinduliai, nukreipti
tiesiai į sargybinių mašinų energijos imtuvus. Iš-
syk atgijo, grėsmingai sukruoto pabūklai, ieško-
dami nematomo taikinio.

Bet jo nebuvo ir karinė vadovybė seniai jau ne-
siuntė jokių įsakymų. Mašinos valdymo centre
Sergėtojas nepaliaudamas vis bandė išsikviesti
įgulą. Žmogus jau kadaį būtų metęs tą bergždžią
darbą, tačiau trijų metrų ūgio robotui abejonė
buvo svetima, nors nė į vieną begalinių jo šauki-
nių taip ir nebuvo atsiliepta. Nė į vieną per mili-
jonus metų...

Sergėtojas apžvelgė horizontą ir nurodė sargybai kryptį. Nesiliaujantis žygis į vakarus tęsėsi. Apie planetos žūtį mašinos nieko nežinojo, jos tiesiog vykdė užduotį.

Žemės matais slinko XXV kosminės epochos amžius. Tai buvo pats blogiausias laikotarpis žmonijos istorijoje. Penkioliktas loovonų tironijos šimtmetis.

Viskas prasidėjo tada, kai Paukščių Take, prie ištiestos Oriono žvaigždyno rankos, susitiko dvi stebėtinai panašios rasės. Iš tolimojo Aukšinio Loo veržliais virššviesiniais laivais atskriejo žydraodžiai loovonai; Žemės žmonės tada dar nesukubriai lakiojo po Galaktiką subšviesiniais žvaigždėlaiviais.

Anuomet Loo imperija buvo išsidriekusi per septynis kiloparsekus. Žmonija valdė erdvę, vargu ar prilygstančią dvidešimtajai tokių platybių daliai.

Nieko keista, kad abiejų rasių, kad ir kokių panašių, požiūriai į kontaktą visiškai nesutapo. Išo-

re jos stebėtinai panėšėjo viena į kitą, tik loovonai buvo aukštėlesni, o jų oda - žydroko atspalvio.

Ir dar vienu bruožu žmonės giminiavosi su ateiviais iš Loo: ir vieni, ir kiti labiau už viską vertino laisvę. Bet loovonai tokią teisę pripažino tik sau. Senovinių tikėjimo postulatų, draudžiančių genetinius eksperimentus su loovonais, jie, suprantama, netaikė žmonėms. Ir loovonų laboratorijose ėmė rasti keistų būtybių. Jos jau gimdavo nuolankiais Auksinio Loo vergais. Amžius po amžiaus vergų sparčiai daugėjo, jų skaičius kėsinosi pranokti laisvąją žmoniją.

Tuo tarpu Loo imperatoriaus rūmų kuluaruose plieskėsi kova. Godūs aristokratai, kurstomi Loo kulto žynių, aistringai svajojančių apie "Loovonų Galaktiką", reikalavo kolonizuoti vis naujus pasaulius. Besivaidijančios Seifanų grupuotės, religiniai lyderiai, Aukščiausiasis Biuras - imperijos žvalgybos valdyba - visi kišosi į šią grandiozinę veiklą, visi siekė viešpatauti ištisiems pasauliams.

Žmonių apgyventa erdvė, paskelbta "Loo gy-

vybinių interesų zona", nenumaldomai siaurėjo. Ji jau bepriminė salelę didžiuliame imperijos vandenyne. Tik imperatoriaus įpėdinio geležinė ranka, valdanti kosminį laivyną, pačius nekantriausius loovonus sulaikė nuo įžūlių išpuolių, kurie būtų sulaužę civilizacijų sutartį ir galutinai sukaustę žmoniją vergų grandinėmis. Imperatoriaus įpėdinis žinojo, kad nutraukus sutartį kils karas, ir, nors suvokė loovonų persvarą, laikė jį pernelyg ankstyvu.

Ir vis dėlto, loovonų užspeista ribotoje erdvėje, vieną po kito prarasdama savo gyvenamus pasaulius, žmonija iš esmės tapo priklausoma rase.

17082 metais pagal Loo kalendorių (4533, skaičiuojant Žemės metais) pro juodus debesis žmonėms pirmą kartą netikėtai švystelėjo vilties spinduliai. Iš kažkur pasklido gandai apie kosmoso toliuose pasiklydusią mirštančią planetą, apie archeologą žmogų, turintį tik pusę galvos, užtat įminusį paslaptį, kaip išvaduoti žmonių giminę nuo loovonų jungo.

Ši žinia pasiekė valdančiojo žmonių elito ausis ir po kelių valandų klusniai nukeliavo į Aukščiau-

siajį Biurą. Biuro agentai ne dykai valgė duoną.

Loovonai sunerimo. Kas slypi už tokių gandų? Ar yra juose tiesos? Biuras nenumaldomai veržė paieškos žiedą aplink slaptąjį archeologą, bet šis, laiku kažkieno perspėtas, dingo, ir jo pėdsakai pasimetė tarp žvaigždžių.

Aukščiausiasis Biuras šventė pergalę. Maištas užgniaužtas gemalo studijoje, opozicija sutriuškinta. Loovonai nė neįtarė, kad kova dar tik užsimezga. O ir kaip jie galėjo ką nors nuspėti, jei net svarbiausias Biuro kompiuteris nesugebėjo numatyti visų staigmenų, kurias taip mėgsta fortūna!

Ką gigantiškoms, savotiškai tobuloms elektroninėms smegenims galėjo reikšti toks faktas, kad tais pačiais metais, kai daktaras Ulinas Sengronas, kraupiai žaizdotas paršliaužė iš dykumos ir paporino savo neįtikėtiną istoriją, Glegane - loovonų planetoje - gimė žmonių kūdikis. Jo motina kartotekoje buvo įrašyta kaip "Džoana 416". Mažylis į pasaulį atėjo skurdžioje Firgaizų pilies darbininkų gyvenvietėje, mažoje purvinoje lūšnelėje

Šiaurės vakarų gatvėje.

Senasis lordas Dišilmas Firgaizas giminiavosi su imperatoriaus šeima, tačiau buvo linkęs gyvalioti gūdžiame užkampyje, nei rūmuose tempti visą nemalonės našta, kurią Dišilmų giminei užkrovė lordo broliai. Savojoje namų laboratorijoje jis gilinosi į genetinius bandymus. Pilies laboratorijoje susintetinta kiaušialąstė buvo implantuota vienai moteriai į gimdą, ir po devynių mėnesių gimė berniukas, kuriam suteiktas indeksas "Džonas 672-5-416". Mažyliui nepasireiškė jokių nukrypimų nuo normalaus žmogaus vystymosi. Netrukus jam ant kaktos išstatuiravo asmeninį indeksą, o patį atidavė auklėti motinai. Džoana džiaugsmingai paėmė sūnų, ir šis gavo Jehardo pavardę. Taip vadinosi jau kelios grupės 416 kartos.

Prabėgo dvidešimt metų. Senasis lordas Dišilmas nusprendė laisvalaikiu imti ir perstatyti giminės gūžtą. Tarp statybininkų pateko ir Džonas Jehardas. Visoje pilyje virte virė įtemptas darbas. Džono brigada plūkėsi kiauras dienas, tempdama didžiulius raudonojo granito blokus ant transporterio, kuris juos nugabendavo prie milžinui pri-

lygstančio keliamojo krano. Šis čiupdavo daugia-tonius raudonus kubus, keldavo juos į dviejų šimtų metrų aukštį ir rioglindavo ant statomos sienos, juosiančios Šiaurinį bokštą.

Palei transporterį nuolat šmėžavo keverza loovonų prievaizdas Ušmajus. Eilinis blokas sunkiai nušliaužė džeržgiančia juosta. Džonas pajuto, kad Ušmajus jo pusėn nežiūri, ir nedelsdamas šmurkštelėjo į nuošalesnę kertelę, kur buvo galima pasėdėti paunksnėje, atpalaiduoti maudžiančius raumenis. Iš užuoglaudos Džonas stebėjo, kaip brigada ruošiasi pasiūsti dar vieną bloką. Visi darbavosi nuogut nuogutėliai, tik su odinėmis prikyštėmis ir minkštomis perpetėmis. Pasinaudoję trumpu atokvėpiu, Džono draugai susirinko aplink talpyklą su vandeniu suvilgyti perdžiūvusią gerklių. Budrusis Ušmajus tą pat akimirką susigaudė, kad Jehardo nėra. Prievaizdas įnirtęs ėmė blaškytis palei transporterį, dairydamsis įžūlaus dykūno.

Džonas gailiai atsiduso ir, ranka remdamasis sienos, ėmė stotis. Staiga jis apmirė, pirštais užčiuopęs įtrūkę milžiniškame monolite, stūksan-

čiame grandiozinio statinio pamatuose. Jehardas pasilenkė, norėdamas apžiūrėti atidžiau. Taip, įtrūkis, ir nemenkas, gyvate vingiavo iki paties bokšto. Matyt, net šitoks monolitas neišlaiko statinio svorio. O juk bokštas dar nebaigtas, teks jį paauginti dar gerais penkiasdešimčia metrų, kad smailė didingai iškiltų per puskilometrį virš Didžiosios kalvos. Senasis lordas buvo įkalbinėjamas naudoti šiuolaikines medžiagas, bet Dišilmas užsispyrė statyti iš archaiškų granito blokų, su tvirtintų plienine armatūra. Toks statinys turėjo atrodyti įspūdingai.

Ušmajus šaižiai sušvilpė, rodydamas į talpyklą. Džonas prisidėjo prie brigados ir užkalbino savo artimiausius draugus, Truką ir Gusą.

- Tegul jį kipšas, tą Ušmajų! - iškošė Jehardas, piktai dirsčiodamas tai į prievaizdą, tai į milžinišką raudonųjų blokų, kuriuos jiems reikėjo tąsyti, rietuvę.

- Ušmajus tave visuomet suuodžia, - pastebėjo Trukas vos vos ironiškai.

- Jis nugirdo, kad grupė 416 aną savaitę srėbė sojų putrą, - paaiškino Gusas.

- Kas tau pasakė? - paniuro Jehardas.

- Viena maža pleputė.

- Tiesiog mūsų Gusas rėžia sparną aplink tavo sesę! - nusijuokė Trukas.

- Ir tu slėpei tai nuo manęs? - Džonas niauriai pažvelgė į Gusą.

- O kam tau žinoti?

- O tam, kad grupėje aš vyriausias vyras.

- Užtat kad vyras. O Džoana apie mus žino. Aš, kaip matai, elgiuosi sąžiningai ir padoriai.

- Tyliau, vaikinai! - išgąstingai sukuždėjo ruda-sis Albis. - Žiūrėkit, Ušmajus eina čionai.

Prievaizdas artinosi, prisimerkęs prieš saulę, atsainiai vartydamas rankoje elektrinį neuroninį bizūną.

- Ei, šeši šimtai septyniasdešimt antras, vėl tinginiauji! Dar viena pastaba, ir viskas tau baigsis Pataisa, atsimink tai.

Džonas išvargęs kažką sumurmėjo atsiprašydamas. Ušmajus jau buvo nususukęs, kai Jehardas staiga pats šūktelėjo loovonui:

- Klausykite, monolitas bokšto pamate įtrūko.

Pavojingas įtrūkis, siauras, bet gilus.

Ušmajaus veidą ėmė pilti purpuras. Besikeičianti loovonų veido spalva reikšdavo ypatingą susierzinimą.

- Įtrūkis?! Puikiajame monolite, kurį išsirinko pats lordas? Užtilk, kvaily! Ką tu gali žinoti apie akmenis kietumą? Gal buvai skaldykloje? O gal esi prityręs akmentašys? Ne, tu paprasčiausias purvinas asilas, darbinis gyvulys, kuriam teuztenka proto lordo miške vogti laukines sojas. Daryk, kas liepta, šiai dienai dar liko pakankamai blokų, o į svetimus reikalus kišti savo snargliuotos nosies nedrįsk. Įtrūkis! Tik pamanykite!

Grįždamas prie transporterio, Ušmajus piktai supurkštė.

Brigada vėl kibo į darbą. Dešinėje pūpsojo gigantiški kubilai kalkių skiediniui maišyti. Kažkur kairiau trinksėjo antrasis transporteris.

Bičiuliai išklausinėjo Džono apie plyšį. Jis smulkiai apsakė, bet darbininkai nepatikliai lingavo galvas.

- Kiekvieną akmenį tikrino meistrai, kokie jau

ten įtrūkiai...

- O juk mūsų Ušmajus jau įsivaizduoja esąs lordas. Ir ką? Susitaupys pinigėlių, nusipirks kur nors seną geldą ir užsigrobs kokią jaukesnę planetą. Visi jie pinigus samčiais semia.

Vakarop Džonas priėjo prie monolito ir apžiūrėjo plyšį. Jis tikrai paplatėjo. Džonas vėl kreipėsi į Ušmajų, o šis savo irzlaus būdo netramdė.

- Savo paties labui, nešdinkis kuo toliau nuo manęs! - užkriokė įniršęs loovonas. - Dar žodis apie plyšį šiame puikiame akmenyje, ir Pataisos neišvengsi!

Džonas susigūžė ir nusliūkino šalin. Prievaizdo grasinimų jis nepabūgo. Paskutinį kartą Pataisą jam teko išverti ano mėnesio pabaigoje, kai jų lūšnelėje surado sojos ankštį. Ne, Džonas nebijojo skausmo, nors ir deginančio, bet trumpo....